

ပုဏ္ဏမိ

ဖြေခွင့်

၂၈

အခန်း (၁)

“အလတ်မရေ...ဒါ သုံးကြိမ်မြောက် နှိုးခြင်းပဲဟေ့၊ လက်ယာကနေ လက်ဝဲ၊ လက်ဝဲကနေ လက်ယာ၊ အခါခါအလီလီတွေ ပြောင်းပြီး စိုးစံမ နေနဲ့ ။ နင် အခုချက်ချင်း ထမှာ လား မထဘူးလား”

အစ်ကိုကြီးရဲ့ ခြိမ်းခြောက်သံဆန်ဆန် နှုတ်ခမ်းစေ့စေ့၊ သွားစေ့စေ့ အသံမျိုးလောက်ကတော့ အလတ်မတို့ က ရှိသည် တောင် မမှတ်ပေ။ “ လက်ဝဲလက်ယာ တစ်လှည့်စီ ပြောင်းမနေနဲ့ ” ဆိုတဲ့ စကားကိုပင် တမ င်အရွဲ့တိုက်သေးကာ ဟိုဘက်ဒီဘက် လေးငါးကြိမ်လောက်ပင် ပြောင်း လှိမ့်လိုက်သေးသည် ။

“ကိုကိုကြီးရေ...ဒီထမင်းကြော်တွေက ပိုတာလား၊ ဒါဆို မီးမီးရဲ့ ဘော်ဒါတွေအတွက် အထုပ် ထုပ်လိုက်လို့ ရပြီလား”

အစ်ကိုကြီးရဲ့ ခြိမ်းခြောက်သံလောက်ကိုတော့ နည်းနည်းလေးမှ အ မှုမထားလေတဲ့ အလတ်မဟာ ညီမငယ် မီးမီးရဲ့ အသံကိုအကြားမှာ တော့ ဝုန်းခနဲ အိပ်ရာကနေ ထထိုင်လိုက်ပါသည် ။

“အငယ်မ ... နင် ခွေးတွေနဲ့ ပေါင်းပေါင်းပြီး ခွေးလည်း ဖြစ်သွားဦး မယ်။ နင့်မြီးညောင်းရိုးလည်း နင်ပြန်စမ်းကြည့်ချေဦး၊ အမြီးများ ထွက် နေပြီလားလို့ ”

ဝုန်းဒိုင်းကြီး ထ လာပြီဖြစ်သော အလတ်မတစ်ယောက် ပါးစပ်က

လည်း အသားကုန်အော် ဟစ်ကာ မီးဖိုဘက်ပြေးလေလျှင် “တိုက်တိုင်း အောင်” က အငယ်မရဲ့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကို ပြုံးစိစိနှင့် ချစ်စနိုးဖြစ်နေရ လျက် အလတ်မတို့ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

အပျိုမလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ခန်းဟု ဘုရားစူးကျမ်းကျိန်ပြောရမယ့် အလတ်မနဲ့ အငယ်မ တို့ ရဲ့ အိပ်ခန်းကတော့ ညက တစ်ညလုံး ပွပွရှပ်။ ကျဲကျဲဖြန့်ထားသမျှတို့ နှင့် မြင်ကွင်းကတော့ အမှိုက်ပုံတစ်မျှပေ။ နေ့တိုင်းလည်း ရှင်းပေးနေပါရက်နဲ့ တစ်နေ့အတွင်း တစ်ညအတွင်း ဤမျှရှပ်နိုင်အားအောင် ပြန်ပြန်ဖွထားကြသည် မှာ အဖွဝိဇ္ဇာ၊ စပါယ်ရှယ်လစ် expect ဘွဲ့တွေပင် ချီးမြှင့်ရတော့ မလိုပင်။

မနက်ခင်း အိပ်ရာထက်ကနေ အကြောင်းတစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့ ဂုန်းဒိုင်းထသွားချင် ယောင်ဆောင်ကာ ဘယ်တော့မှ အိပ်ရာမသိမ်း၊ စောင်မခေါက်တတ်တာကတော့ ထည့်ပြောနေစရာတောင် မလိုတော့ဘဲ အဖွကျင့်မျိုးဖြစ်လျက်၊ မုန့်စားထားတဲ့ ပလတ်စတစ်အိတ်ခွံက ဟိုနားဒီနား။ နေကြာစေ့အခွံတွေကတော့ အမှိုက်ပုံးငယ်ထဲ မရောက်ပေမယ့် စုစုစည်းစည်းလေး တစ်နေရာရာမှာ အပုံလိုက်ကလေး ရှိပေးနေလျှင်ပင် တော်လှပြီ။

မနေ့က ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေက တိုးလိုးတဲ့ လောင်း။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ တို့ က အစိုကြီးလုံးထွေးလျက်။ ဗီရိတံခါးတို့ မှန်တင်ခုံအံဆွဲတို့ က ပွင့်ချင်ပွင့်နေမည်။ ပွင့်တစ်ဝက် ပိတ်တစ်ဝက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဖတ်လက်စ စာမျက်နှာမှာ တင် တန်းလန်းအပွင့်ကြီးချထားတဲ့ ဂျာနယ်များကလည်း ဟိုနားတစ်စောင် ဒီနားတစ်စောင်။ တစ်ခါတလေများ အဖုံးက တောင်ဘက်ထောင့်ဆိုရင် အတွင်းက စာသားမျက်နှာများက မြောက်ဘက်ထောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။

ညဦးပိုင်းဗိုက်ဆာချိန်တွေကျ အစ်ကိုလုပ်သူကပင် စီစဉ်ချက်ပြုတ် ဖျော်ပြုပေးထားရသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်၊ ကော်ဖီပန်းကန်တို့ ကို စားပြီးပြီးချင်းမှာ မဆေးကြောဘဲထားတာကတော့ ပုံမှန်ဖြစ်ကာ ထိုနံ့စော်ပေပွများ ဟာ မီးဖိုခန်းထဲမှာ တောင် မဟုတ်ဘဲ ခုတင်အောက်မှာ ၊ အိပ်ခန်းအ ခန်းထောင့်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ရှိချင်သော နေရာမှာ ရှိနိုင်ပေသည် ။

ညီမနှစ်ယောက်ရဲ့ အရှုပ်ပဒေသာတွေကို မြန်မြန်သွက်သွက်၊ ဇယ်စက်သလို ရှင်းလင်းနေရင်း လျော်စရာအဝတ်များကို အဝတ်ခြင်းထဲ ပစ်ပစ်ထည့်နေတဲ့ တိုက်တိုင်းအောင်ဟာ မီးဖိုခန်းဘက် နားစွင့်နေဖို့ လည်း မမေ့ရပါ။

“အား...နာတယ်...နာပြီဆို၊ လွှတ်...လွှတ် ... သေတော့မယ်”

“သေလည်း အေးရော၊ အစ်မထက် ဘဝတူခွေးမျိုးတွေကို ပိုသထားနေတဲ့ ဟာမ။ နင့်လိုညီမမျိုး မရှိတော့ရင် ငါ့ဘဝကြီး ဒီထက်စိတ်ချမ်းသာမယ်”

“ကိုကိုကြီးရေ...မပိုက်...မီးမီးကို လုပ်နေပြီ”

တိုက်တိုင်းမှာ “အလတ်မ” ဟု ကျုံးအော်ရင်း အဝတ်လျှော်ခြင်း တောင်းကြီးကိုဆွဲကာ မီးဖိုခန်းဘက် ကူးခဲ့ရပါတော့သည် ။

“အလတ်မ..နင် အိပ်ရာထမလာရင် ငါတို့ မနက်ခင်းအ လုပ်သွား၊ ကျောင်းသွားရမယ့်သူတွေ အချိန်ဖင့်နောက်ကျကုန်ရမှာ စိုးလို့ မီးမီးက တမင်ပြောတာမှန်း သိရက်သားနဲ့ ဘာလို့ အတည်ယူပြီး ကိုယ့်ညီမလေး ကို နာနာကျင်ကျင် တစ်ဆုံးတစ်စ လုပ်နေရတာလဲ”

တိုက်တိုင်းကား ဆုံးမစကားကို မျက်နှာချင်းဆိုင် အေးအေးဆေး

ဆေး ပြောနေချိန်မရှိပေ။ အဝတ်လျှော်စက်ထဲသို့ လျှော်ရမည့် သုံးယောက်စာ အဝတ်မှန်သမျှကို ထိုးထည့်နေရင်းက ကျောပေးကြီး၊ ဘေးတိုက်ကြီး ပြောနေရတဲ့ စကားမျိုးကို အလတ်မတို့ ကလည်း အရာထားဖို့ နေနေ နားထဲတောင်မရောက်ပါ။ ဆွဲထားတဲ့ မီးမီးရဲ့ ဆံပင်တွေကို လွှတ်လိုက်သော်လည်း နားရွက်ကိုတော့ဖြင့် မိမိရရတစ်ချက်လောက် ဖမ်းလိမ်လိုက်သေးကာ...

“ဘယ်ကလာ တမင်ပြောရမှာ လဲ၊ စားသောက်နေတဲ့ သူကို ဘေးနားကနေ တော်ပြီလား၊ တော်ပြီလားနဲ့ လိုက်မေးနေတဲ့ ဟာကို”

“မပိုက်က ဆက်တိုက်မစားဘဲ ဇွန်းကြီးချထားပြီး အကြာကြီး ငြိမ်နေလိုက်၊ ဂျာနယ်ဖတ်လိုက် လုပ်နေတာကိုး။ ပြီးပြီဆိုရင် သိမ်းဖို့ ဆေးကြောဖို့ မီးမီးက စောင့်နေရတာ” “ငါ့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်၊ နောက်တစ်စက္ကန့်ကျ သေတော့မယ့်လူလို ဘာတွေကို အပြေးအလွှား ကျားကုပ်ကျားယက် လုပ်နေရမှာ လဲ။ နင်ကလည်း ငါစားပြီးသားပန်းကန်တွေကို စက္ကန့်မဆိုင်း ဆေးချင်ရအောင် အလုပ်ကြိုးစားတတ်တဲ့ လူလား။ သူ့လမ်းဘေးကခွေးလေခွေးလွင့်တွေအတွက် အစ်မပါးစပ်ထဲက တောင် နှိုက်ထုတ်ပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထုပ်သယ်ဖို့ ပဲ ချောင်းမြောင်းနေတဲ့ သူကများ ”

“ပိုက်ပိုက်...မီးမီး ပြောတာမှန်တယ်လေ။ နင်မြန်မြန်စားပေးမှ အပြင်ထွက်ရဦးမယ့်လူတွေက အချိန်မီရှင်းလင်းဆေးကြောလို့ ရမှာ ပေါ့”

“ညနေကျ ပြန်လာမှ ဆေးလည်း ရတယ်။ အိပ်ရာသိမ်း၊ အခန်းရှင်း၊ အဝတ်လျှော်တွေလည်း

ဒီတိုင်းပဲ။ အိပ်နေတဲ့ လူကို အကြင်နာမရှိ အတင်းဆွဲထုတ်ပြီး အလှအယက်တွေဖြစ်နေစရာမလိုဘူး။ တမင်လုပ်နေကြတာ သိတယ်။ မသိ

ဘူး မမှတ်ကြနဲ့ ။ ညနေကျမှ လုပ်လည်း ရတာတွေကို လူကို ပညာပြချင်လို့ တစ်မနက်လေးနဲ့ အသက်ထွက်မတတ် လှုပ်ရှားပြနေကြတာ”

မနက်ခင်းပိုင်း လုပ်သွားကြဖို့ အချိန်မီရင် အိမ်မှာ တစ်နေကုန် ကျန်ရစ်မည့်သူက လုပ်ထား ပါမည်ဟူသော စကားမျိုးကိုတော့ မပြောပေ။ “ပြန်လာမှ လုပ်ကြလည်း ရတယ်၊ အီးရောချင်တဲ့ အပျင်းကြီးချင်တဲ့ သူကိုတော့ နှောင့်ယှက်မယ်မကြံကြနဲ့ ” တဲ့ ။ အင်မတန် တရားကျစရာ ကောင်းသော စကားပေ။

အလတ်မဟာ အင်မတန် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်သူ၊ အပျင်းကြီးသူ၊ နိုင်ထက်စီးနင်း ဆန်ကာ သူချည်းအမှန်ပဲ ထင်နေတတ်သူဆိုတာ သိပေမယ့် အဲဒီဝသီတွေ ဗီဇတွေကို ဆုံးမပဲ့ပြင်ဖို့ ၊ ချွတ်ဖို့ ကျတော့ ဘယ်လိုအကောင်းဆုံးနည်းကိုသုံးရမလဲ၊ တိုက်တိုင်းက မသိပေ။ ခုဆို တိုက်တိုင်းအောင်က အလုပ်လုပ်နေသူ။ အငယ်ဆုံးမလေး “သိုက်သိုက်” က ကိုးတန်းကျောင်းသူ။ သူက ဘွဲ့ရ ပြီးသွားတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါရက် အပြင်အလုပ်လည်း ထွက်မလုပ်၊ အိမ်အလုပ်လည်း တစ်စက်မှ မလုပ်ဘဲ အလကားကြီးသက်သက် အချိန်ပို အီးရောနေကာ တာဝန်ကိုယ်စီရှိနေကြတဲ့ သူတွေက သူ့အပေါ် နိုင်စားလာကြမှာ စိုးလို့ သူက ပင် တစ်ပြန်စီး အထက်ကနေ ဖိဟောက်နေတဲ့ သဘောပေ။

မနက်မိုးလင်းလာရင် ညီမနှစ်ယောက်က ခြေကန်အိပ်နေချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးယောက်ျားသား ဖြစ်တဲ့ သူက စောစောစီးစီးထ၊ တစ်အိမ်လုံး ရှင်းလင်းရေးနဲ့ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို တတောက်တောက်လုပ်။ အချိန်တန်ရင် သူတို့ ကိုနှိုး။ စားဖို့ သောက်ဖို့ ပင်ပရ။ သူတို့ အခန်းတွေ၊ အိပ်ရာတွေသိမ်း၊ အဝတ်လျှော်။ ညနေ အလုပ်ကပြန်လာချိန်ကျလည်း ညစာစီစဉ်နဲ့ အဝတ်တွေမီးပူတိုက်ဖို့ က ဒီအစ်ကို ကြီးရဲ့ တာဝန်သာပင်။

အငယ်ဆုံးမလေးကလည်း သူ့ရှေ့က ဆရာမကြီးရဲ့ အတုကိုခိုးကာ ဖွဲ့ရှုပ်ချင်၊ တွက်ကတ်ချင် ရှိတတ်ပေမယ့် ပင်ကိုစိတ်ရင်းလေးက ဒီလောက်မဆိုးလှလေတော့ အစ်ကိုလုပ်သူနဲ့ မသင့်တော်တဲ့ သူတို့ ညီအစ်မရဲ့ တစ်ကိုယ်ရေကိစ္စတွေကိုတော့ သူပဲလုပ်တဲ့ အပြင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ပွေလီနေချိန်မျိုးမှာ ပါ တောက်တိုမည်ရ ဗာဟီရလေးတွေ လောက်တော့ ကူညီဖော်၊ မနေနိုင်ဖော်ရသား။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့မှာ က ကျောင်းစာကတစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ များ သောအားဖြင့်ကတော့ တိုက်တိုင်းက ဦးစားပေး၊ ပစားပေးထားကာ ကိုယ်ပဲ တာဝန်ယူပစ်လိုက်တာက ပဲ များ ပါသည် ။

အလတ်မကတော့ “တွက်ကတ်တယ်” ဆိုတဲ့ အဆင့်ကိုမဟုတ်။ လုံးဝ သူ့တာဝန်မဟုတ်သလို အင်မတန်နေနိုင်တတ်သူပင်။ အားလုံးအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ မပြောပါနဲ့ ။ သူ့တစ်ကိုယ်ရေစာ အတွက်ကိုပင် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူက ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ တာဝန်ယူနေရတာကို မျက်နှာမပူတတ် သူ။ အားမနာတတ်သူပင်။ အမယ် ... အဲဒီကြားထဲကမှ သူ့စိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်ရင် သူ့ကိုစောင်းပြော၊ အပြစ်ပြောနေကြပြီထင်ရင် အငယ်မအပေါ်ဆို လက်ပါပြီး အစ်ကိုကြီးကျတော့ တစ်ခွန်းမခံ နှုတ်လှန်ထိုးတတ်တာက ရှိသေးတာ။

ဒါပေမဲ့လည်း မိဘဆိုး၊ ဖဘဆိုး မိဘမဲ့ညီမလေးတွေမို့ တိုက်တိုင်း အောင်က အသနားပိုကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ဆုံးမအပြစ်ပြောနေရတာမျိုးကို လုပ်လည်း မလုပ်ချင်။ လုပ်လည်း မလုပ်တတ်။ စကားမာမာနဲ့ ပြောဖို့ ကိုပင် မနည်းကြီး ဟန်ဆောင်ကြိုးစားနေရတာမျိုးဖြစ်ကာ ပြောနေဖို့ ထက် “ကိုပဲကျုံးလုပ်လိုက်မယ်။ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ”ဟု သာ သဘောထားလာကာ သူတို့ လေးတွေတစ်သက်ပဲ ဆိုပါတော့။

မေမေက အငယ်မလေးကိုမွေးပြီးဆုံး။ ဖေဖေကတော့ အငယ်မလေး ဆယ်နှစ်သမီးလောက်မှာ ဆုံးတာဆိုတော့ ဒီညီမနှစ်ယောက်တို့ရဲ့ ရှိသမျှတာဝန်ပေါင်းစုံဟာ အငယ်မလေးနဲ့ ဆို ဆယ့်ငါး နှစ်လောက်တောင် အသက်ကွာတဲ့ ဒီအစ်ကိုကြီးရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပဲ ဆိုပါတော့။ သိတတ်မှုရှိတဲ့ ညီမကို သိတတ်တဲ့ အလျောက် အချစ်ပိုရသလို၊ မသိတတ်တဲ့ ညီမကျပြန်တော့လည်း “သူ့ကံကိုက အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်လာတာကိုး” ဟု အသနားပိုရပြန်တာပင်။

အမေက ကလေးမွေးပြီးပြီးချင်းဆုံးတော့ အငယ်မလေးဟာ တိုက်တိုင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ပဲ ကြီးလာခဲ့ရပေမယ့် အဲဒီအချိန်က ခုနစ်နှစ်သမီးမျှသာရှိသေးတဲ့ အလတ်မကတော့ ဖေဖေညီမငယ်အပျိုကြီးနဲ့ ကြီးရတာကိုး။ ဗီဇကော အကျင့်စရိုက်၊ စိတ်နေစိတ်ထားတို့ ပါ ဒေါ်လေးနဲ့ တူသွားရတာ သူ့အပြစ်တော့ ဟုတ်မည်အထင်ပေ။

ဒေါ်လေးတို့ များ တိုက်တိုင်းတစ်သက် ဒီမိသားစုနဲ့ ပဲ အတူနေ မှီခိုလာခဲ့ပါရက် ဖေဖေလည်း ဆုံးရော ကျန်ရစ်တဲ့ မောင်နှမသုံးယောက်တာဝန် သူ့တာဝန်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဖေဖေအထက်က အကြီးဆုံး အစ်မကြီးတို့ အိမ်ကိုပင် အတင်းပြောင်းပြေးတော့တာ ကြည့်ပါလား။ နဂိုကတော့ ကြီးတော်တို့ မိသားစုက ဖေဖေတို့ လောက် မတောင့်တင်းတော့ ဒေါ်လေးက ဖေဖေတို့ နဲ့ ပဲ နေတာပေါ့။ ယောက်မဖြစ်တဲ့ မေမေကလည်း အေးတာကိုး။ နောက်ပိုင်းမှာ ကြီးတော်တို့ ကလည်း တစ်ဟုန်ထိုးစီးပွားတက်လာတဲ့ အခါ “မမကြီးမှာ လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ၊ သားသမီးတွေနဲ့ မနိုင်မနင်းကြီး”ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ပဲ ဒေါ်လေးက ဖေဖေရက်လည်ပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြောင်းချသွားခဲ့တော့တာ။

ကြီးတော်ကတော့ စေတနာမေတ္တာအပြည့်နဲ့ တိုက်တိုင်းတို့ မောင်နှမ

မသုံးယောက်စလုံးကိုပါ သူနဲ့ အတူ လာနေဖို့ ခေါ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အချိန်မှာ တိုက်တိုင်းက သူများကိုမှီခိုဖို့ ထက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်စပြုနေတာက တစ်ချက်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဒေါ်လေးလိုလူမျိုးနဲ့ အသွင်တူ၊ စိတ်တူ အလတ်မဟာ ကြီးတော်အိမ်က တစ်ဝမ်းကွဲများ နဲ့ ရော၊ ကြီးတော်ရဲ့ ခင်ပွန်း ဘကြီးနဲ့ ပါ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်မှာ ကို တိုက်တိုင်းက ကြုံတွက်နိုင်ပြီးသားလေ။ “ပိုက်ပိုက် ဒီလို ပုံပေါက်နေတာ အရှင်းဆုံးကတော့ မင်းညွှန့်လို့ ပဲ တိုက်ရေ။ သိုက်ကလေးကတော့ အချိန်မီနိုင်သေးတယ်၊ ကြည့်ရှုပြုပြင်ဦး”

ဒီညီမငယ်ကြောင့်ပဲ သူ့ရဲ့ မေတ္တာရိပ်ကို လာရောက်မခိုလှုံနိုင်တာမှန်း သဘောပေါက်သွားတဲ့ ကြီးတော်ရဲ့ ကရုဏာဒေါသောစကားကို တိုက်တိုင်းက ခေါင်းငုံ့ပြီးပြီးတော့ဘဲ ငြိမ်နားထောင်နေခဲ့ပါသည်။ တိုက်တိုင်းက ပိုက်ပိုက်ကို မပြုပြင်၊ မပြောဆိုနိုင်သလို ကြီးတော်ကရော ဒေါ်လေးကိုပြုပြင် ပြောဆိုပုံစံပြောင်းနိုင်မှာ တဲ့ လား။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ တိုက်တိုင်းတို့ ကို ခေါင်းရှောင်သွားတဲ့ ဒေါ်လေးနဲ့ ကြီးတော်တို့ ရဲ့ ညီအစ်မချင်းရန်ပွဲတွေဟာ သတင်းတွေပြန်မကြားချင်မှ အဆုံးပဲ ဆိုပါတော့။

“ဟဲ့...အငယ်မ၊ ငါ အိမ်သာတက်ဦးမလို့ နော်။ ဟိုတစ်ခါကလို အိမ်တံခါးကို သံပန်းအပြင် ဘက်ကနေ လက်လျှိုသော့ခတ်ပြီး ထွက်မသွားကြနဲ့ ဦး”

“မပိုက် တံခါးလိုက်မပိတ်ရတော့ အလုပ်ရှုပ်တောင် သက်သာသေးတာပေါ့။ အိမ်သာထဲမှာ လည်း အကြာကြီး လိပ်ခေါင်းထွက်မတတ် အချိန်ဆွဲထိုင်နေဦးမှာ ကို မီးမီးတို့ က ကျောင်းမသွား၊ အလုပ်မသွားသေးဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ပေးနေရမှာ လား။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး”

“ဟဲ့ဟာမ...မရည်နဲ့၊ ငါက အိမ်သာတက်ပြီးမှ ရေချိုးနိုင်မှာ ”

“ချိုးပေါ့၊ မီးမီးက အားလုံးပြီးနေပြီ။ မပိုက်နဲ့ ရေချိုးခန်းလုရဦးမှာ များ ကြောက်လွန်းလို့ မပိုက် နီးမလာခင်ကတည်းက ရေမိုးချိုး အဝတ် အစားလဲ တစ်ခါတည်း လုပ်ထားပြီးသားပဲဟာ”

“အဲဒါကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ နင်တို့ နှစ်ယောက် အပြင်ထွက် တဲ့ ကားနဲ့ ငါလည်း တစ်ခါ တည်းလိုက်မှာ ။ ငါ မြို့ထဲသွားစရာရှိတယ်။ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကျတော့ အ လုပ်သွား ကျောင်းသွား တာ ကားနဲ့ ကြော့ကြော့လေး။ ငါ့ကျ နောက်မှ အပြင်ထွက်ပြီး ဘတ်စ်တို့ တက္ကစီတို့ ကို အားကိုးစရာလား။ ငါသေချာပြောတာနော် လစ်ထွက်မသွားကြနဲ့ ။ ငါပြီးတဲ့ အထိစောင့်”

ရေချိုးခန်းထဲက ထွက် လာပြီဖြစ်သော တိုက်တိုင်းမှာ ကြားလိုက်ရ တဲ့ စကားတွေကြောင့် အဝတ်အစားလဲလှယ်ရင်း သက်ပြင်းမောကြီးတစ်လုံးကို ဂျူးခနဲ ချလိုက်မိပါသည် ။ အိပ်ရာကလည်း မထ၊ မနက်စာကို အချိန်ဆွဲစား၊ အိမ်သာကို ဇိမ်ခံတက်ပြီးမှ အချိန်မီ အပြင်ထွက်ရမယ့်သူ များ နဲ့ အတူ လိုက်ပါဦးမည်တဲ့ ။

“အလတ်မ...ဆယ်မိနစ်ပဲ စောင့်မယ်”

“ဘယ်လိုမှ မပြီးဘူး၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်းများ ရေချိုးအလှပြင်ဖို့ မပြောနဲ့ အီးတောင်မထွက်ဘူး”

“အဲဒါ နင့်ကိစ္စပဲ၊ ငါတို့ ကတော့ ဆယ်မိနစ်ပဲစောင့်မယ်”

“ကိုတိုက် မယုတ်မာနဲ့ နော်”

“ခုပဲ ခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ အလတ်မ၊ နောက်ဆယ်မိနစ်ဆို ခုနစ်နာရီလေးဆယ်။ မီးမီးရဲ့ ကျောင်းကို ရှစ်နာရီမီဖို့ မနည်းမောင်းရမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျောင်းကအပြန် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဝင်ခေါ်။ ခုသွားပို့လိုက်တော့။ ပြီးအောင်လုပ်ထားလိုက်မယ်”

“မရဘူး။ တစ်ကွေ့ကြီး ပြန်ပတ်လာရမှာ နဲ့ ရှစ်နာရီကျော်ရင် ကား ရှုပ်တာနဲ့ ၊ လမ်းကြောကျပ်တာနဲ့ ။ ငါ့အလုပ်ချိန်က ရှစ်နာရီခွဲစတာ၊ နောက်ကျရင် လက်မှတ်ထိုးရတယ်ဆိုတာလည်း ငါ ပြောထားပြီးသား။ လက်မှတ်ထိုးရပေါင်းကလည်း များ နေပြီ။ နင့်ကြောင့်ချည်းပဲ။ ပြောနေကြတာပဲ။ လိုက်ချင်ရင် သွားလုပ်ချေတော့။ ဆယ်မိနစ်ပြည့်ရင်တော့ ငါတို့ ထွက်ပြီ”

“အဲဒါ ယုတ်မာတာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ။ တမင်သက်သက် မဖြစ်နိုင် တဲ့ အနေအထားကိုပြောပြီး လူကို သက်သက်အကျပ်ကိုင်တာ၊ အကျင့် ကို မကောင်းဘူး”

“မနက်ဘက် အပြင်ထွက်ရမယ့်သူတွေနဲ့ အတူလိုက်မယ်စဉ်းစားရင်း စောစောထပြီး မိအောင်လုပ်ထားရမယ် လေ။ အချိန်နဲ့ အတိအကျ လုပ်ရမယ့်သူတွေက မစောင့်နိုင်တာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး”

“ဒါတောင် မိဘလက်ထက်က ကျန်ခဲ့တဲ့ ကားမို့လို့ ပဲ။ သူ့လုပ်စာနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ကားဆိုရင် မျက်စောင်းတောင်လှည့်ထိုးလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မိဘကျန်ခဲ့တဲ့ ကားကို မောင်းတတ်တဲ့ လူကပဲ အပိုင်စီးထားကြေးဆို ရင် ပိုက်ပိုက်တို့ လည်း ကားမောင်းသင်မယ်။ ဒါပဲ၊ ဘာမှ လာတားဆီးပိတ်ပင်မနေနဲ့ ”

ရန်က ဆက်ဖြစ်ချင်သေးပေမယ့် ဗိုက်ကနာ လာပြီမို့ အလတ်မတစ်ယောက် အော်ရင်းပြေးရင်း ဆိုသလို ရေချိုးခန်းအိမ်သာဘက် ထွက်သွားလျှင် တိုက်တိုင်းက အငယ်မကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပါသည် ။ နဂို

တည်းက ထမင်းချိုင့်ဆွဲခြင်းနှစ်ခုစလုံးကို အသင့်ကိုင်ထားပြီးသား အငယ်မကလည်း အလိုက်သတိပင် ခြေဖျားထောက်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ အမြန်ထွက်ပြေး..”

“ဟဲတော့...ကိုကိုကြီးရေ။ သော့ပါ တစ်ခါတည်း အစီအစဉ်နဲ့ ကြိုတင်ထားပြီးသားထင်တယ်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကိုဖွင့်တဲ့ သော့က ချိတ်ထားတဲ့ စင်ကလေးမှာ မရှိဘူးတော့”

တိုက်တိုင်းမှာ ရုံးအိတ်ထဲက သော့တူတစ်စုံကို အသံမမြည်အောင် ဆွဲထုတ်ပြလိုက်ရပါတော့သည် ။ နှစ်ယောက်သား တံခါးကြီးကို တိတ်တိတ်ဖွင့်၊ အတွင်းဘက်ထဲ လက်လှို့ပြီး သော့ပြန်ခတ်ပေး။ ရေချိုးခန်း အိမ်သာဘက်ဆီကတော့ Non-Stop တရစပ်သော အပြသံများက လှိုင်လှိုင်ကြီးပဲ ထွက်ပေါ်လို့ နေပါသည် ။

“ကိုကိုကြီး ထမင်းချိုင့်ထည့်တုန်းက သူ့ဖို့ ချန်ခဲ့တဲ့ ကြက်သားတုံးတွေက ပိုများ ရဲ့ လား။ မနေ့ကညက နယ်ဖတ်ပြီးလုံးထားဖို့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်ထားတုန်း ကိုကိုကြီးမသိအောင် သူ အတုံးရေလာရေကြည့်သွားသေးတယ်နော်၊ နို့မို့ အခုလုပ်တာနဲ့ ပါပေါင်းရင် ညနေကျ အပြစ်က ပိုကြီးနေလိမ့်မှာ ”

တိုက်တိုင်းအောင်က အငယ်မကို မျက်စိတစ်ဖက်မှ ဝတ်ကာ လက်မပါ ထောင်ပြလိုက်ရင်း “သူ ရေကြည့်ပြီးမှ နည်းနည်းကြီးနေတယ်ထင်တဲ့ အတုံးတွေကို နှစ်ပိုင်းစီထပ်ပိုင်းထားလိုက်သေးတာ။ ခု သူ့ဖို့ ချန်ထားခဲ့တဲ့ အတုံးအရေအတွက်က မနေ့ညက သူရေကြည့်ထားတာနဲ့ ဆို တစ်ဝက်တောင် ကျော်နေသေးတယ်”ဟု ပြောလိုက်ပါသည် ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံတွေ တိုက်လှေကားတစ်လျှောက် ကျယ်လွင့်သွားပြီးမှ နှစ်ယောက်စလုံး မနည်းဘရိတ်ပြန်အုပ်လိုက်ကြ

သည်။

*